

Sütő Csaba András

gerinc

ÚGY LEHET ERŐSEBB BORZONGÁS
ÚGY LEHET TÉVED MEGINT
ÉS ERŐS A LANKÁN A SOKADIK FELISMERÉS

a lejtő nem vezet völgybe tetőre az emelkedő
felfut a dombra az utcába folyik alábukik
a túloldalt a szem elől megint a beton
járható út az eltűnés sejthető kísérik
mindig a szigorú járdák remeg a váz tűz
a nap a vádliba mardos zoknis-szandálos
a délután eldől az árnyék a testbe horpad
nyúlik lendül kétféle ráng az égő napot
eltakarja és legott a felhőbe szenderül

már néha pajtáskodik nem kerül vissza
sosem kitépett szotyiként robizik tovább
keresztültűzve a kormánysszaron
élvezettel morzsolt bemagolt tetem

ott vannak helyükön bár a táblában
versenyt érik a mezőny a fénybe
lövellt pusztuló fejjel forognak
állnak száradnak élveznek
az érett szotyimezők

a nagy távolba illő napon
helyük változó analóg
a fénnel pásztáz az éhes
napnyaláb és szelíden bujkál
az égen a későn kelt hold
a horgadó fejeket szúrt lassú
fénnel bántja a sorok közt
apróvad oson megvillan néha
a macskák kalandor szeme
az éjben fülét sunyva dúlja fel birtokát

koppanó kézfej a támlán
mellkasra nyitott könyv

recseg a gerinc tágul a cérnakötés